

adoptivfamiljer

MEMBERSHIP FOR THE FAMILY ASSOCIATION FOR INTERNATIONAL ADOPTION NR 4 2009

Det är en utmaning för svenska familjer att adoptera från Kenya, och bo där under en lång tid. Men också en chans att nyansera den dystra bilden av Afrika, och se att det finns hopp och förändringspotential.

Bli färgblind

Noemi, fem år och adopterad från Kenya, leker med ett tygstycke framför kattungen. Katten hoppar upp och ned för att få tag i tygstycket, men så säger föräldern att katter är färgblinda. Noemi stannar upp i leken och säger ”då kan inte katten se mig för jag är ju brun”.

Nyligen besökte jag svenska familjer i Kenya som är där för att adoptera. Naturligtvis är det en utmaning för föräldrarna, många av dem har inte varit i Afrika tidigare. En omställning från vår inrutade vardag och struktur.

Det är en utmaning att adoptera från ett land som placerar sig på 147:e plats på Human Development Index (mäter förväntad livslängd, utbildningsnivå och BNP, och med Norge i topp och Sverige som sju), där majoriteten av befolkningen tjänar en till två usd/dag, där två av fem barn dör före fem års ålder och 1,5 miljoner barn är föräldralösa ...

Ja, misären är stor och Henning Mankell menar att ”vi vet det mesta om hur afrikannerna dör, men vi vet nästan ingenting om hur de lever”. Det är en av många saker som de svenska familjerna får uppleva och lära sig om under deras tid i landet.

Kraven i Kenya för att adoptera är att man vistas minst tre månader i landet. Därefter sker det en rättsprocess där staten ska frigöra barnet. Så totaltiden i landet är som kortast sex månader, men mer troligt är åtta, nio månader på grund av pappersarbetet/byråkratin.

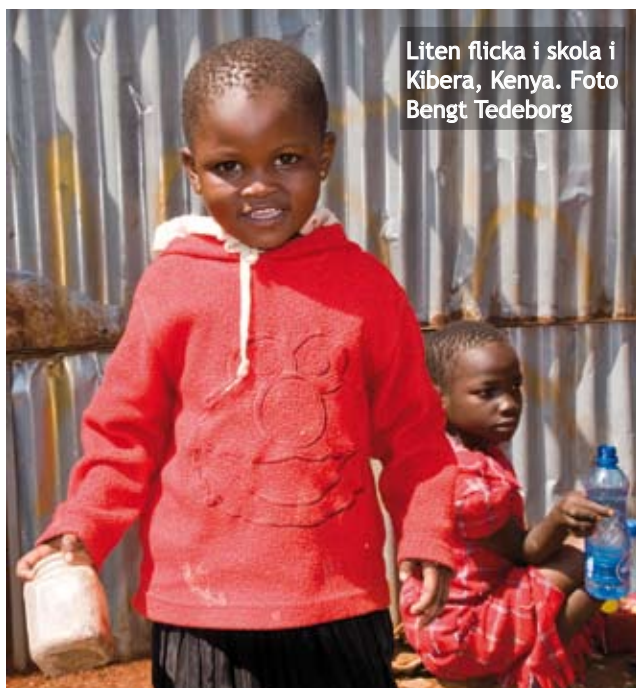
Under denna tid lär sig familjerna att nyansera den dystra bilden av Afrika, och att det finns hopp och förändringspotential. Många av familjerna bosätter sig i Nairobi, som är en mångkulturell stad som vilken västerländsk stad som helst med biografer, shoppingcentra, internetcaféer etc. Däremot är klyftorna stora, då dessa områden gränsar till stora slumområden. Jag imponeras av familjerna som anpassar sin vardag och antar alla utmaningar som det innebär att leva i en annan kultur under en längre tid.

För att återkoppla till inledningen och i en tid med Sverigedemokrater på fram-marsch med en kränkande människosyn, krav på ökad svenskhet för invandrare, islamofobi etcetera kanske vi alla skulle vara mer färgblinda. Och på frågan om vi kan vara färgblinda i samhället finns det bara ett svar. Och det är också Obamas svar: Yes, we can!

Gott nytt år

önskar P-O Hansson
vice ordförande FFIA

Liten flicka i skola i Kibera, Kenya. Foto Bengt Tedeberg

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Max Karlsson från Kolkata
och Timmervik

Vi Adoptivfamiljer nr 4/2009

Ledare - SID 2

Kenya- en utmaning

Fira FFIA 2010 - SID 3

Skriv till Vaf!

Rapport från kontoret - SID 4

Året som gått och det som kommer

Bistånd - SID 6-9

Barnen som blir kvar

Adoptionsresan - SID 10

Oväntade problem i Pune

Native land visit - SID 12

Häftig vecka i Bangkok

Om anknytning - SID 14

Sara Larsson om sin bok

BO om barnkonventionen - SID 16

Barnets bästa främst

Så var det förr - SID 17

Adoptivbarn för 60 år sedan

Boktipset - SID 18

Medlemssidan - SID 19

Familjesidan - SID 20

Far och Carin 1952. Läs om en adoption på 50-talet på sid 15

FFIA fyller 30 år 2010

Födelsedagskalas 24 april

Vi som var med om det fantastiska 25-årsjubileet i juni 2005 glömmet det inte i första taget. Jubileet firades i flera dagar med seminarier, föreläsningar, middagar och stort kalas på Liseberg.

Gratulanter kom från när och fjärran, ja ända från Kina, Sri Lanka, Indien, Guatemala ...

Ett stort antal hemutredare från olika kommuner deltog i ett heldagsseminarium, där de även fick träffa flera av våra kontaktpersoner i adoptionsländerna.

På Liseberg hölls seminarier, bland annat av människorättsadvokaten i Sydindien, Henri Thipagne, och forskaren Malin Ihrhammar. Adopterade fick möta dem som förmedlat deras adoptioner. Många känslosamma möten blev det!

En helt fantastisk biståndsgala avslutade dagen på Liseberg, där flera av artisterna var adopterade FFIA-barn.

År 2010 kommer FFIA inte att slå på lika stora trummor. Men vi kommer att göra något minnesvärt i alla fall. *Boka in årsmötet den 24 april i Göteborg.*

Programmet är ännu inte fastställt, men det är troligt att ni kommer att få möta gäster från ett par av våra adoptionsländer.

Skriv till Vaf!

Vi Adoptivfamiljer vill naturligtvis också vara med och gratulera FFIA! För det ändamålet måste vi få våra läsares hjälp. Skicka in bilder och berättelser om förr och nu. Hur gick adoptionerna till för 20-30 år sedan? Hur kom barnet till Sverige, hur reste man?

Kan ni berätta om särskilda händelser som anknyter till att barnet är adopterat? Roliga händelser, mindre roliga? Kanske rent av lite barnhistorier?

Alla berättelser behöver förstås inte vara 20 år gamla, även de mer nutida är vi intresserade av.

Alldeles särskilt gärna vill vi ha bidrag – berättelser, dikter, tankar, foton från våra adopterade själva.

Manusstopp för nästa nummer av Vi Adoptivfamiljer är 1 mars. Skriv till oss!

Ing-Marie Söderberg, redaktör

ETT ÅR HAR GÅTT ETT NYTT PÅ VÄG

Så här i slutet på året kan vi konstatera att antalet förmedlade adoptioner blev fler än vad vi förutspådde för ett år sedan. Ökningen beror främst på att många barn med särskilda behov från Kina har fått familj.

Besök gärna vår nya hemsida för att följa utvecklingen och läsa nyhetsbrev från våra länder. Ni hittar dem under adoption/landöversikt/respektive land och därefter senaste nytt.

Med anledning av de nu relativt långa köerna – i Sverige och/eller samarbetslandet – så skulle vi vilja lite mer detaljerat redogöra för hur kösystemet fungerar. Det går bra att vara anmäld som medlem och sökande i flera organisationer.

När hemutredningen är klar kan ni sända den till flera organisationer och få varje organisations bedömning av vilka utlandskontakter organisationen har dit ni kan sända en ansökan.

Det finns inget hinder att stå i kö på flera länder hos olika organisationer. Det är först när en organisation erbjuder er att sammanställa och sända ansökan till en kontakt i utlandet som ni måste välja organisation.

MAN KAN ALLTSÅ BARA HA EN ansökan i utlandet genom en organisation. Däremot kan man fortsätta att vara medlem och sökande i en annan organisation under handläggningstiden av ansökan i utlandet, och på så sätt skaffa sig en ”kölapp” för en eventuell andra adoption hos en annan organisation i framtiden.

Om ni väljer att ställa er i kö för en kontakt i utlandet, samtidigt som ni passar in på en kontakt där det inte är väntetid hos oss, kan ni när som helst välja att hoppa av kön och istället påbörja en ansökan till exempel till Kina. Det kan ju vara så att kösituationen snabbt förändras och ni vill ompröva ert val.

Men när ni har tackat ja till att påbörja sammanställningen av en utlandsansökan kan ni inte utan kostnad avbryta denna och istället välja ett annat land senare.

Detta regleras i den ”Överenskommelse om adoptionsförmedling” som ni skriver under i samband med att ni börjar sammanställa er ansökan till en utlandskontakt.

KINA. DET ÄR INGEN KÖ för att sända ansökan till Kina. Handläggningstiden är för närvarande tre år och tio månader och förväntas fortsätta stiga. Vi ser att de krav om Kina införde från 1 maj 2007 tyvärr medför att många familjer inte längre uppfyller kraven. Det gäller framför allt kraven på två års äktenskap, alternativt fem år om någon av makarna varit gifta tidigare. De nya kraven medför att den kinesiska adoptionsmyndigheten får mycket färre ansökningar än tidigare. Men å andra sidan överges färre barn och fler adopteras även nationellt så än så länge märks inte det färre antalet ansökningar på handläggningstiden.

År 2009 kommer FFIA ha förmedlat 59 barn från Kina med särskilda behov via det så kallade 48-timmarssystemet. Endast 15 barn har hittills i år kommit via ”vanliga” barnbesked.

Av dessa 59 barn som fått ett hem i Sverige hade mer än hälften någon form av läpp-, käk- och gomspalt (LKG). Att denna grupp är i majoritet speglar att de flesta av familjerna är öppna för denna diagnos.

Övriga diagnoser som förekommer hos de barn som kommit hem i år är en liten grupp med hjärtfel, dysmeli/missbildade fingrar och tår samt microti. Några enstaka barn hade till exempel epilepsi, opererad analatresi och sen utveckling.

NI SOM FUNDERAR PÅ och har frågor kring denna särskilda handläggning är välkomna att höra av er till oss. Ni kan

också finna information på vår hemsida, komma i kontakt med familjer som har egen erfarenhet och ta del av hemkomna familjers berättelser om deras väg till beslutet att adoptera ett barn med särskilda behov. Vi tar gärna emot fler intresseanmälningar även från er som ännu inte skickat någon ansökan till Kina.

COLOMBIA. VI KAN TA EMOT FLER ansökningar till Colombia. Handläggningstiden är mellan tre och tre och ett halvt år. Vi märker en ökad beredskap bland våra familjer att ta emot barn med särskilda behov och arbetar aktivt för att få fler sådana förfrågningar från ICBF. Under året som gått har det hittills kommit fem barn från regionerna Caldas, Córdoba, Magdalena och Quindío.

INDIEN. HITTILLS I ÅR har det kommit fyra respektive två barn från våra samarbetskontakter i Kolkata och Pune. Vi har även där funnit familjer till flera barn med särskilda behov. Dessa familjer väntar nu på att det skall bli klart i domstol.

THAILAND. ÅRETS KVOT för DSDW är fylld (gäller för friska barn under fyra år) och Röda Korset kan inte heller ta emot nya ansökningar under resten av det här året. Familjer ställs nu på väntelista inför nästa års kvot som brukar komma i februari/mars. Hittills i år har det kommit sju barn från Thailand, från provinserna Ciang Mai, Khon Kaen, Song Khla samt Bangkok.

KENYA. VI KAN TA EMOT FLER ansökningar till Kenya. Vi har två familjer i landet som bor med sina barn under adoptionsprocessens gång. En familj med ansökan i landet står på tur att inom

kort bli matchad – de skickade sin ansökan i slutet av oktober. Vi söker familjer till Kenya där man fortfarande kan räkna med en kort väntetid från avsend ansökan till barnbesked.

BARN SÖKER FÖRÄLDRAR. Det finns ett stort intresse bland er blivande adoptivföräldrar för de barn som vi nu relativt ofta får förfrågan om från Kina, men också från Indien och Colombia. Det är nästan alltid sökande med ansökan i landet som i första hand kommer i fråga för dessa barn.

Detta för att barnen inte skall behöva vänta längre än de behöver på föräldrar. Har ni tankar kring detta eller vill anmäla ert intresse för att adoptera ett barn med särskilt behov så är ni varmt välkomna att höra av er till oss.

ADOPTERA SOM ENSAMSTÅENDE. Vi kan enbart skicka ansökningar från ensamstående till Kolkata i Indien. Kontakten i Kolkata föredrar paransökningar, men vi har möjlighet att skicka ett fåtal ansökningar även från ensamstående. Det innebär dock att vi har mycket begrän-

sade möjligheter att förmedla adoptioner till ensamstående.

NYA MÖJLIGHETER - NYA LÄNDER.

Under det kommande året hoppas vi ha påbörjat samarbetet med ytterligare ett eller ett par länder. Det här är något vi som adoptionsorganisation arbetar med kontinuerligt. Adoptionsvärlden är i ständig förändring och i de länder som för 10-20 år sedan genomförde många internationella adoptioner har läget förändrats. Flera av dem genomför idag istället många nationella adoptioner, vilket förstås är bra.

Nya ursprungsländer tillkommer dock fortfarande, länder där man ser att adoption kan vara en lösning bland flera för att ge övergivna barn familjer. Oftast startar det genom att man i ett land börjar se över sin lagstiftning, byter regering eller något liknande ... Kenya är ett sådant exempel och vi hoppas kunna påbörja samarbete med fler länder under 2010.

Senaste inbetalningsdatum av medlems- samt sökandeavgifter för år 2010 är 2010-01-31. Dessa avgifter måste vara betalda för att ni skall kunna bli tillfrå-

gade om att påbörja en utlandsansökan. En sådan förfrågan kan ju komma när som helst ... Det är viktigt att tänka på avgifterna om man önskar behålla sin köplats.

TELEFONTIDER PÅ FFIA. Ni kan ringa vårt växelnummer 031-704 60 80 måndag 9-15, tisdag-torsdag 9-12 för mer allmänna frågor. Det finns även möjlighet att lämna ett meddelande så kan vi ringa upp. Ni kan också nå oss via e-post. Vår adress är adoption@ffia.se

Gott nytt år önskar vi på FFIA genom Helene Mohlin, informationsansvarig

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Gruppbarvagnar. Rangsit Babies Home i Thailand. Foto Monica Samuelson

Vad händer med de barn som har svåra handikapp och som aldrig får chansen att få en adoptivfamilj? Det undrar Vi Adoptivfamiljers juniorreporter Rinki Hult.

Vackra leenden trots handikapp i Kolkata

Det finns många barn i världen, men alla har det inte lätt. Många har tur i oturen, när deras biologiska föräldrar inte kan ta hand om dem, att de blir adopterade. Jag var ett av dem, jag hade turen att få komma till Sverige och jag lever ett otroligt bra liv, vem vet hur det hade blivit annars?

Det finns många barn som blir bortlämnade av sina biologiska föräldrar. En del barn har sjukdomar som gör det svårt att hitta adoptivhem åt dem, både inom landet och utomlands. Så vad händer med dem?

I detta nummer läggs fokus på bistånd, något som är otroligt viktigt, speciellt för dessa barn. FFIA är i kontakt med olika typer av organisationer i Asien, både i Indien, Kina och Sri Lanka.

I Indien finns flertalet olika organisationer, men den jag har tittat närmare på är projektet Madhur Muskaan i Kolkata, som drivs av Indian Society for Rehabilitation of Children (ISRC). Projektet startades av Anju Roy och hennes son Tony.

I projektet Madhur Muskaan (Beautiful smile) ingår i dagsläget 14 barn i åldern tre månader upp till nio år. De är övergivna

Biståndsprojektet Madhur Muskaan i Kolkata

och mentalt och/eller fysiskt handikappade. I och med deras skador är det omöjligt att finna adoptivfamiljer till dem.

De här barnens diagnoser varierar, bland dem finns de med Cerebral Pares (CP) och de som har Downs Syndrom. De kommer inte att kunna leva ett helt normalt liv, de är ständigt i behov av speciell vård och det är något de kommer att behöva livet ut.

Madhur Muskaan-projektet har ett team, där hängivna vårdare, läkare, utbildare och terapeuter ingår, under ledning av Indian Institute of Cerebral Palsy (IICP).

Detta team ser till att övervaka barnens utveckling.

Då antalet barn med olika typer av specialbehov ökar, ställer det krav på barnhemmet att det är oberoende, välutrustat och professionellt samt att projektet inriktar sig på barnen och deras

välbefinnande, och även ser till att de olika vårdbehoven som dessa barn behöver blir mötta.

Madhur Muskaan betyder ”vackert leende”, något som organisationen ser som en ledstjärna.

”Varje barn har rättighet att få ta emot kärlek och omvårdnad och få leva ett liv i värdighet i en lycklig och hälsosam omgivning. Att kunna få dessa barn att le, trots de svåra omständigheter de lever under, är Madhur Muskaans mål.”

Projektledare för FFIA:s biståndsprojekt Madhur Muskaans är sedan ett år tillbaka *Katrine Fundin*.

Hon bor utanför Stockholm och har själv två adopterade barn från Kolkata och även ett från Kina.

Man märker verkligen hur mycket hon själv brinner för detta och att projektet ligger henne varmt om hjärtat.

Varför ville du jobba med bistånd?

– Därför att jag själv har två barn från

Kolkata och fick en förfrågan från FFIA, säger Katrine.

Har du varit och besökt barnhemmet, i så fall hur var ditt intryck av verksamheten?

– Jo vi var på återresa 2007. Det är ett otroligt jobb de gör för väldigt lite pengar. Kolkata kallas ju för glädjens stad inte för intet.

Hur mycket pengar brukar det komma in?

– Per år vet jag inte riktigt, men jag vet att det i februari gick iväg cirka 15 000 kronor, säger Katrine.

Mitt intryck av detta är att det är otroligt viktigt för oss att öppna ögonen för organisationer som Madhur Muskaan.

Det finns så många barn i världen som har det svårt och visst borde alla få le?

Rinki Hult

Sju frågor till Britt-Marie Nygren, biståndsansvarig på FFIA

Hur har FFIA hittat sina biståndsprojekt?

– Vi har i de allra flesta fall startat våra biståndsprojekt efter att ha sett behovet i ett land, och ibland också för att vi fått synpunkter eller önskemål från medlemmar och utlandskontakter.

– Vårt första biståndsengagemang var i Indien, vi sydde sovtäcken till barnen på ett statligt barnhem i Bombay. Det var verkligen kallt på vintern, temperaturen kunde gå ner till 15 grader på natten och barnen sov på stengolv utan filtar. Barnen fick infektioner och andra sjukdomar, vilket vi märkte på de barn som kom därifrån till Sverige.

De flesta projekten är i Indien, och vi har bara bistånd i tre av våra länder. Hur kommer det sig?

– Under kortare perioder har vi också haft visst bistånd i andra länder, till exempel Vietnam och Brasilien och till Thailand hade vi en insamling med an-

ledning av Tsunamikatastrofen för några år sedan. Men till stor del handlar det om organisatoriska möjligheter och ekonomiska förutsättningar.

– I Indien räcker våra begränsade pengar till betydelsefulla insatser, och kanske är det en stor anledning till att vi tyckt biståndet där gör väldigt stor skillnad. Indien är också vårt genom tiderna största adoptionsland efter Kina. Adoptivfamiljer som varit där ser behovet. Det är väl helt enkelt så att man då har en större benägenhet att bidra.

En annan sak är också att projekten i Indien må vara många, men de är relativt små mätt i pengar. I Kina har vi just nu ”bara” ett projekt, men det handlar om större summor, beroende på projektets utformning.

– Under en tvåårsperiod från 2004 hade vi ett utbildningsprojekt för fosterfamiljer i Kina. Det syftade till att familjerna skulle lära sig metoder för att på bästa sätt vårda barnen med deras olika

typer av handikapp. För detta projekt hade vi ett 80-procentigt SIDA-stöd.

– Vi har även försökt få igång ett projekt i Colombia. Men därifrån har vi inte fått så många barn under åren och Colombia är ett ganska dyrt land. Det betyder att de små summor vi kan samla in inte räcker särskilt långt.

Har det funnit projekt som lagts ned för att man på FFIA inte ansett att de fungerade tillräckligt bra?

– Ja det har hänt. Får vi inte rapporter från projekten så att vi vet att våra pengar kommer till det vi avsett, då får vi naturligtvis avbryta. Det behöver kanske inte betyda att pengar blivit förspillade, men en mottagarorganisation måste kunna rapportera på ett tillförlitligt sätt. Detta är ett minimikrav.

forts på sid 9

Bistånd Ahmedabad är ett av de projekt som funnits länge och fungerat bra, tack vare Rose-Marie Josefsson i Värnamo. Under 23 år har Rose-Marie hållit kontakt med organisationen Akhand Jyoth Foundation och bidragsgivarna i Sverige. Men nu tycker hon att det är dags att lämna över till någon annan.

Långt och troget biståndsarbete

Sponsorprogrammet i Ahmedabad ger barnen stöd genom gruppaktiviteter och oavbruten omtanke och uppmärksamhet. De tar med barnen ut på olika fritidsaktiviteter såsom festivaler och firande av traditionella högtider. Barnen får hjälp med läxläsning och lär sig hygien. Under skollov anordnas utflykter, idrottstävlingar med mera.

Hur kommer det sig att du började jobba med det här biståndet, Rose-Marie?

– Min son Niklas adopterades från Ahmedabad 1983. Lite senare blev jag kontaktad av FFIA som frågade om jag ville ta hand om projektet, säger Rose-Marie och tillägger:

– Det kändes naturligt att säga ja. Det var ett sätt att hålla kontakten med barnens ursprung.

Rose-Marie berättar att det är lite olika hur biståndet ser ut. Några barn kan få bidrag till skoluniformer och skolmaterial, medan andra får hjälp med läxorna eller fritidssysselsättning.

Under alla 23 åren har Rose-Marie haft regelbunden kontakt med dem som håller i projektet i Ahmedabad, men hon har bara träffat dem en gång. Det var under en återresa som hela familjen gjorde.

– Jag följde med till de slumområden där biståndstagarna bor, och fick till och med komma in och träffa några familjer i deras hem. Vi var även ute på landet och blev visade runt i en by, där det bor barn som får hjälp.

Rose-Marie upplevde att tacksamheten mot bidragsgivarna var stor, biståndet

Ahmedabad. Ett framgångsrikt projekt som fungerat sedan 80-talet.

betyder verkligen mycket. För vissa barn hänger det på projektet om de ska gå i skolan eller inte.

Hon berättar att projektet har ett 70-tal biståndsgivare, de flesta har hängt med troget genom åren. Det är mest adoptivfamiljer med barn från denna del av Indien, men det finns även andra som inte har någon anknytning alls till Indien.

Har det varit jobbigt att vara projektledare?

– Nej, inte direkt. Det har varit ett lätthanterligt projekt som fungerar bra, tycker jag.

En av uppgifterna är att skriva rapporter till biståndsgivarna. I början blev det flera gånger per år, men det har minskat ned till två. Hon använder sig av information hon får från Ahmedabad om vad som händer, och så får hon deras planering och en del foton.

Rose-Marie Josefsson

Men nu får Bistånd Ahmedabad snart en ny projektledare, Ann-Louise Olsson.

– Det har varit väldigt roligt att jobba med biståndet, men på sistone känner jag att jag tappat lite av glöden och inspirationen. Det är dags att lämna över, säger Rose-Marie Josefsson.

Ing-Marie Söderberg

Sju frågor ...

forts från sid 7

Kan biståndet någon gång krocka med adoptionsverksamheten?

– Koppling mellan bistånd och adoptioner är en svår fråga. Det får aldrig bli så att man med biståndspengar kan påverka att barn lämnas för adoption. Samtidigt är bistånd ett krav från vissa mottagarländer för att man ska få lov att arbeta med adoptionsverksamhet. Ett sådant exempel är Nepal och frågan är då: Vem bekostar biståndet, adoptivföräldrarna eller allmänheten?

– I svensk lag står det att en adoptionsorganisation för att få auktorisation ska ha som huvudsakligt syfte att förmedla internationella adoptioner. Redan här indikeras att tanken inte är att adoptionsorganisationer förväntas ha stor biståndsverksamhet.

– Samtidigt utvecklas omvärlden och det blir allt vanligare att man anser att mottagarländerna bör hjälpa till att ge stöd till ursprungsländerna. Oftast är resurserna i ursprungsländerna begränsade, och det kan handla om att man ska ha råd och kunskap att skapa och driva en adoptionsverksamhet som uppfyller alla krav enligt Haagkonventionen.

– Vissa mottagarländer är idag generösa med stödåtgärder till ursprungsländerna, medan Sverige i sådana sammanhang är restriktivt. Detta skapar en obalans, och vår åsikt i denna fråga är att centralmyndigheterna i mottagarländerna, i vart fall i vårt närområde, borde försöka hitta en consensus omkring hur man värderar och agerar i denna fråga.

Är det några nya länder/biståndsprojekt på gång?

– Vi hoppas att under 2010 utveckla vårt Kinabistånd med ett lite större projekt för att sprida kunskapen om Ponsetimetoden för behandling av barn med klumpfot. Kanske kommer det också önskemål från något av de nya länder där vi nu försöker etablera adoptionsverksamhet.

Har det varit svårt att rekrytera projektledare?

– Nej, inte direkt. De som engagerar sig har haft ett långt och troget engagemang. De har ett gediget intresse och

Healthy Feet-projektet i Kina

utbytet med utlandet ger också mycket tillbaka. I många fall har själva ursprunget till projektet varit en medlem som brunnit för bistånd i sitt barns ursprungsland.

Hur mycket biståndspengar skickas iväg till FFIA:s projekt varje år?

– De senaste åren har det rört sig mellan cirka 200 000 och upp till 400 000 kr. Då har vi inte haft något SIDA-stött projekt utan detta har enbart varit insamlade medel.

FFIA:s mål för biståndsverksamheten

- * Prioritera biståndsprojekt som håller en kvalitativ hög standard i de länder där FFIA verkar.
- * Fokusera på utsatta barn som inte kan komma ifråga för adoption och på barns rättigheter enligt barnkonventionen
- * Förvalta biståndsverksamhet på ett sätt som tillfredställer medlemmarna och som bidrar till att öka engagemanget inom föreningen i frågor som rör barns rättigheter

Biståndet bedrivs till största delen genom frivilligt arbete och varje projekt har en ansvarig projektledare. Till höger finns en förteckning över aktuella projekt och projektledare. Kontakta gärna någon av dem eller biståndssamordnare om du har funderingar kring dessa frågor, projektuppslag, vill lämna ett bidrag eller skulle vilja ställa upp som projektledare.

FFIA:s

biståndsprojekt

Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Handikappade barn
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

BISTÅND KOLKATA
Katrine Fundin, 08-550 664 26

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Helen Tandemar
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet,
Indien. Ann-Louise Olsson,
peter.olsson@glocalnet.net

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-704 60 80
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Tara
Carin Fremling, 0702-99 64 04
Eva Minton, 040-45 01 85

BISTÅNDSSAMORDNARE FFIA
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80
Kristin Törngren: 0707 29 07 87
bistand@ffia.se

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffia.se/bistaand.aspx>
FFIA Bistånd

Vill du ge ett bidrag?
Din gåva inbetalas till PlusGirokonto 17 04 46-9 eller via autogiro.

Du kan ange om du önskar stödja något projekt eller om du bara önskar lämna ett allmänt bidrag.

Den efterlängtade adoptionsresan för hela familjen Persson och återresan för fyraåriga Nikita blev delvis en stor besvikelse. Pune var svårt härjat av svininfluensa och de fick knappt lämna hotellrummet. Men det stora målet för resan uppnåddes ju ändå: De fick lilla Kranti med sig hem till Skåne.

Resan som inte blev som det var tänkt ...

L somras skulle familjen Persson i Hörby hämta sin andra dotter och lillasyster i Pune i Indien. Även mormor följde med på resan, som hela familjen hade sett fram emot länge. Och för fyraåriga Nikita skulle det bli en återresa.

Men det var mycket som inte blev som de tänkt, även om de lyckades med det allra viktigaste, att hämta hem lilla Kranti, två och ett halvt år. I övrigt var

det inte mycket som liknade det förra besöket i Pune för tre år sedan.

– När vi landade i Mumbai la vi märke till att folk gick omkring med munskydd, men tänkte att det hade med den dåliga luften att göra, säger mamma i familjen, Pushpa Persson.

När familjen kom till Pune och fick syn på en tidning förstod de: Staden var svårt drabbad av svininfluensa. Ett femtontal personer dog bara under de få dagar de själva var där.

De tilläts komma in på barnhemmet när de skulle träffa Kranti, men de måste skaffa munskydd först. Och de fick bara vara i ett av rummen och inte gå runt på barnhemmet. En besvikelse för Nikita som sett fram emot att få återse sitt barnhem.

Den vanligtvis så vackra adoptionsceremonin blev mycket kort, bara några minuter. Endast två besök fick familjen göra på barnhemmet, resten av dagarna tillbringades på hotellrummet.

– Det frestade på hela familjen, och båda barnen blev väldigt mammiga, berättar Pushpa. Och inte kunde vi gå ut på stan och handla allt det som vi tänkt.

Från barnhemmet framhölls att det var önskvärt om familjen kunde åka hem så fort som möjligt, men de lyckades inte omboka, utan fick köpa nya biljetter. En ovälkommen extra kostnad på sammanlagt 50 000 kr.

Pushpa berättar om det förra besöket i Pune som verkligen var något extra. Pushpa är själv adopterad från Mumbai, och med dem den gången var ytterligare en familj där mamman var adopterad från Indien.

Utöver att de fick vara med om den vackra ceremonin blev de uppmärksam-

Besök på barnhemmet. Kranti - i knäet på en i personalen - bekantar sig med några leksaker som familjen haft med.

made av två TV-kanaler och inte mindre än fyra tidningar!

– Det är tur att vi har bilder från vårt förra besök att visa Kranti. På de bilder vi tog nu hade alla munskydd.

När familjen var på väg hem höll de dessutom på att fastna i passkontrollen i Mumbai, på grund av att det – som det påstods – fattades en namnteckning. De blev utfrågade om allt möjligt som passpoliserna knappast hade med att göra.

Till slut fick pappa Bo skriva på att han ”tog det fulla ansvaret” – för vad vet han inte – men det hjälpte dem i alla fall igenom.

Väl hemma har familjen fått tillbaka en del av pengarna från en FFIA-fond för oförutsedda händelser.*

– Och det viktiga var ju i alla fall att vi fick vår Kranti, säger Pushpa. Det har gått jättebra, flickorna är goda vänner och leker superfint tillsammans.

– Vi får åka tillbaka någon gång i framtiden och försöka uppleva det vi missade den här gången.

Ing-Marie Söderberg

**Om man på sin resa drabbas av oförutsedda utgifter kring adoptionen kan man som familj ansöka om medel från FFIA:s fond. Denna ansökan behandlas av FFIA:s styrelse. FFIA har även en försäkring som träder in om barnet behöver vård på sjukhus etc.*

Isolerat. Att bara vara på hotellrummet blev lite trist i längden, tyckte både Kranti och hennes storasyster Nikita

Årets Nativeland Visit i Bangkok, Thailand, var ett välplanerat och ambitiöst arrangemang. Och fullkomligt underbart, om man får tro familjen Sandberg från Värnamo.

Intensiv och fantastisk vecka i Bangkok

Vi har varit med om en helt otrolig upplevelse! Det började med att vi för två år sedan bestämde oss för att göra en längre resa till Thailand. Vi bedömde att pojkarna, Douglas, nästan tio år, och Noah, nästan sju år då, skulle ha behållning av och komma ihåg en sådan resa.

Till vår stora glädje visade det sig att det skulle sammanfalla med ett år som Thailand bjöd in till Nativeland Visit. Vi fick veta datumen i ett tidigt skede men själva inbjudan kom inte förrän under senvåren, ganska sent med svenska mått mätt, och krävde lite klur för att få till med både anmälan och betalning i förskott. Med hjälp av FFIA lyckades vi även med den biten och fredagen den 17 juli satt vi oss på flygplanet mot Bangkok.

I INBJUDAN BLIR MAN HÄNVISAD till ett hotell som alla bor på och blir då erbjuden att boka även nätter innan och efter programmet till ett bra pris. Vi valde att boka en natt innan, det vill säga vi kom dit på lördagen, och två nätter efteråt för att landa innan vi fortsatte semestern.

Det var ett klokt val visade det sig. Hotellet, Pullman Bangkok King Power Hotel, var gigantiskt och flott. Vi blev incheckade i ett stort rum och kunde tillbringa lördagen vid poolen och i närområdet.

Under hela dagen märkte vi hur andra adoptivfamiljer anlände, och vi blev fler

och fler blandade familjer vid poolen.

Söndagen startade med registrering i flera olika steg. Vi skulle fotograferas, få namnlappar och en väska med gåvor samt inte minst betala den andra hälften av kostnaden. Vi hade också möjlighet att köpa en tröja till mycket reducerat pris gjord enkom för tillfället. Det var också ett ypperligt tillfälle att se vad det var för andra deltagare. Av pratet runt omkring oss förstod vi att det var väldigt många deltagare från engelsktalande länder och det trillade in nya deltagare hela dagen.

EFTER FRUKOSTEN PÅ MÅNDAGEN

startade så det riktiga programmet. Vi blev indelade i tio bussar och ivägkörda till "The Government House". Ni kan ju tänka er tio röda bussar i kolonn genom Bangkoks gator med poliseskort! Vilken upplevelse!

Förmiddagen gick åt till att träna hur vi skulle uppföra oss när ministern skulle träffa oss på eftermiddagen. Efter en snabb mingellunch i foajén skulle vi så bänka oss för audiensen. Det var tal och gåvoöverlämning på båda håll samt fotografering med ministern i centrum.

Barnen hade nog inte så stort utbyte av dagen, men vi vuxna förstod viken betydelse thailändarna ansåg att detta besök hade.

Samma gäster var med på kvällen vid

öppningsceremonin. En otrolig buffé var uppdukad i balsalen och utanför, en form av kasperdockor minglade runt bland publiken och så var det uppträdanden av barn från olika barnhem.

EN CEREMONI HÖLLS DÅR kvällens celebra gäster knöt lyckoarmband runt handleden på alla barn och de vuxna som ville. Alla åt och minglade under hela kvällen. Det hela var en överväldigande mottagning som gjorde att vi blev helt slut och slocknade som ljus på kvällen.

Tisdagen vad ämnad för barnhemsbesök. I inbjudan fick man välja vilket av barnhemmen i Bangkok man ville besöka. För dem som hämtat barn utanför Bangkok fanns möjlighet att besöka andra sevärdheter. Beroende på vart man skulle blev vi instoppade i bussar och ivägkörda med poliseskort.

Vi valde att åka till Rangsit, Noahs

... Ni kan ju tänka er tio röda bussar i kolonn genom Bangkoks gator med poliseskort! ...

barnhem. Där blev vi mottagna av spelande barn och så fick vi välkomstkranisar om halsen. Barn från barnhemmet underhöll, det

fanns olika aktiviteter utmed väggarna och så fick vi prova på massor av lokal mat. Det var ett välplanerat besök och tiden bara svischade iväg. När de andra kördes tillbaka till hotellet för fri eftermiddag valde vi att åka till Pakkred för

Utflykt. Familjen Sandberg vid Sukhothai.

att besöka även det barnhemmet och fick hjälp med en taxi dit.

NÄR DET BLEV ONSDAG var det dags för uppbrott. Sju bussar packades med väskor och folk för vidare färd cirka 30 mil rakt norrut, till Phitsanulok. Det var en bussresa som gick till största delen i högerfil och med poliseskort även den. Som förstagångsdeltagare upptäckte vi snabbt att vi inte hade behövt ladda med färdkost. På vägen bjöds det på vatten, läsk och små chipspåsar. Alla bussar hade en egen reseledare som följde oss under tiden i provinsen.

Vi stannade vid flera sevärigheter och även för lunch. Barnen tröttnade snart på att titta på "alla stenhögar", men vi vuxna förstod att de lagt sig vinn om att verkligen visa deltagarna en del av deras ursprung. Trötta landade vi till slut på

hotellet som vi skulle ha som utgångspunkt resten av vistelsen.

Torsdagen blev en häftig dag! Dels fick vi vandra runt i flera ruiner i Sukhothai Historical Park och på kvällen bjöds en ljud- och ljusshow över Sukhothais historia. Där emellan blev vi fullkomligt dränkta av ett ösregn som höll på att spolia kvällens middag som var en thailändsk picknick.

Som väl var slutade regnet så vi kunde sitta på långa rader utmed sjön och njuta det goda picknickfatet som vi fick oss tilldelat. Efter showen blev vi körda tillbaka till hotellet och de som inte somnade på vägen gjorde det snabbt när vi väl kom isäng.

ÄNTLIGEN EN VÄLBEHÖVLIG LEDIG dag. Turligt nog sken solen på fredagen så vi kunde lägga oss en stund vid poolen.

Runt omkring oss pågick förberedelser för kvällens avslutning. Vi fick reda på, precis innan vi skulle sova, att på avslutningen brukar alla länder uppträda landsvis. Lagom kul att få veta det kvällen innan och dessutom vara ensam familj från Sverige!

Efter mycket vånda bestämde vi oss för att tacka nej till erbjudandet. Hade vi vetat innan så kunde vi ha förberett oss lite, men nu blev det lite kort varsel kände vi.

Dock var det en upplevelse att vara med om även denna ceremoni. Alla socialsekreterare (?) uppträdde och var vackert klädda i nationalkläder. Länderna var uppe på scen och framförde sina nummer med bravur. Det var sång, musik, historieberättande med mera. Även

forts på sid 15 ►

Fröet till Sara Larssons bok "Anknytning i adoptivfamiljens vardag" såddes redan under väntan på det första barnet. Det var då hennes eget behov av en bok som behandlade ämnet praktiskt och konkret väcktes.

Sara skrev boken hon själv hade behövt

Anknytning var en fråga som diskuterades flitigt både på föräldrautbildningen och i litteraturen, men ofta på ett teoretiskt plan, och Sara saknade mer konkret vägledning. I dagarna har hennes bok, som hon hoppas kan erbjuda just detta, kommit ut på www.vulkan.se.

Sara Larsson blev färdig socionom 1995, och har sedan dess arbetat med förebyggande och behandlande arbete med barn och ungdom inom socialtjänsten i Göteborg. Hon har också varit verksam som utbildare och föreläsare för FFIA och Adoptionscentrum.

Hon är numera utbildad Marte Meo-terapeut och har som sådan arbetat med samspel mellan barn och föräldrar i bland annat adoptivfamiljer. Det som skapade hennes starka intresse och engagemang för anknytning var det egna föräldraskapet. Sara och hennes man är föräldrar till tre flickor från Indien, idag nio, sju och tre år.

VI ANVÄNDE VÄNTAN TILL att förbereda oss, säger Sara, men det var svårt att hitta information om anknytning som var konkret och inte bara rörde sig på ett teoretiskt plan. Därför startade jag min hemsida www.anknytning.nu. Den finns fortfarande även om den inte är aktiv, och har fortfarande besökare, berättar hon.

Med boken vill jag ge det stöd i vardagen som jag själv saknade som blivande och nybliven förälder, men utan

att peka med hela handen, säger Sara. Jag vill snarare ge tips om hur man kan göra för att komma vidare i att underlätta anknytningen.

Kanske har bristen på lättillgänglig och konkret vägledning för adoptivfamiljer om den viktiga anknytningen och hur man kan underlätta den bidragit till den ibland ganska hetsiga debatten på till exempel olika forum på Internet, en debatt som delvis tycks ha klingat av idag.

DET ÄR SVÅRT ATT SKRIVA UTAN att veta hur det skrivna tas emot, säger Sara. I bland har jag varit rädd att jag till exempel genom hemsidan har bidragit till den hårda tonen i olika forum, att jag blivit en auktoritet att hänvisa till.

Jag hoppas på att boken ska användas på olika sätt, mer som en inspirationskälla. Den skulle till exempel kunna användas som bocirkelbok, eller varför inte i distansutbildning via Internet, säger hon.

Sara tror att behovet av att ta upp anknytning på ett konkret och tydligt sätt i föräldrautbildningen är stort, och att det är viktigt att man under väntetiden också får möjlighet att möta personer med egen adoptionserfarenhet.

Idag är väntetiderna så långa, att man kanske skjuter förberedelserna inför adoptionen åt sidan helt och hållet för att klara av väntan, tror Sara.

Det kan kännas för tungt att läsa och reflektera kring adoptionen när man vet att den kanske ligger flera år framåt i

tiden. Under väntan byggs ibland också upp väldigt höga förväntningar kring barnet och att bli barnfamilj, både hos den blivande föräldern men även hos omgivningen, och det finns en risk att det blir en kraschlandning när barnet kommer, säger hon.

I boken tar Sara upp hur det kan kännas när förväntningar och verklighet möts: Hur ser stödet ut när anknytningen inte kommer eller stannar upp, och när man som förälder känner att man behöver hjälp?

Det stöd som finns är ganska bristfälligt, tycker Sara, och det som finns, finns framförallt inom socialtjänsten dit nog de flesta tvekar att vända sig. Man har blivit granskad och godkänd som förälder och det är ett stort steg att komma tillbaka för att få hjälp, tror hon.

VILKET STÖD SOM FINNS ATT FÅ är också beroende av var i landet man bor. I storstäderna och runtomkring finns till exempel ofta bättre resurser, säger hon.

Det som skulle behövas är utbyggda familjecentraler med adoptionskompetens, och även bättre kunskaper på BVC, säger Sara.

Idag adopteras allt fler barn med behov av särskilt stöd på grund av till exempel olika funktionsnedsättningar.

Jag frågar Sara om hon funderat på vad det kan innebära för anknytningsprocessen när den första tiden tillsammans inte blir den rofyllda landning man önskar sig, utan istället fylls av olika

Första boken. Sara Larsson är Marte Meo-terapeut och har skrivit en bok om anknytning i adoptivfamiljen.

läkarbesök och undersökningar och kanske till och med sjukhusvistelser.

– En sjukhusvistelse kan kännas jobbig när man nyss fått barnet, säger Sara, men man kan också se det som ett tillfälle att ge anknytningen en knuff framåt för att barnet är i behov av omvårdnad, hjälp och tröst.

Hon tror att barn med funktionsnedsättningar också kan ha varit föremål för särskilda omsorger på barnhemmen.

De kanske har blivit burna och matade i större utsträckning än de andra barnen, och fått större uppmärksamhet från per-

sonalen, något som sedan kan underlätta anknytningen i familjen.

Kanske är ämnet barn med funktionsnedsättningar och anknytning det nästa Sara Larsson tar sig an att skriva om. Jag hoppas det, och att hon för oss varande och blivande adoptivfamiljers skull fortsätter att brinna för och återkommer i det viktiga ämnet anknytning.

Kerstin Krebs

Läs Kerstin Krebs recension av boken på sid 18

Intensiv och ...

◀ forts från sid 13

här var det uppdukad mat i mängder, både kalla saker, varm mat och desserter. Den som hade gått hungrig under veckan fick skylla sig själv.

Återresan mot Bangkok var inte lika uppsluppen som resan norrut. Alla kända av att det betydde avsked. Kaoset i foajén när vi kom tillbaka till Pullman King Power kändes rörande.

Alla ville ta avsked av varandra. Vissa skulle åka vidare, hem eller bort direkt, medan andra som vi valde att ta det lugnt ett par dagar för att landa och vila ut.

OCH VILA UT BEHÖVDES. Det hade varit tidiga morgnar och sena kvällar. Fulltecknat och intensivt program. Men så otroligt roligt! Jag skulle inte rekommendera att åka med mindre barn än vad våra är. Allt sker på engelska så man måste översätta allt för att de ska hänga med och tycka det är roligt.

När vi låg i poolen och njöt efter veckan sa de båda två att aldrig mer ... Men efter en vecka pratade båda om att nästa gång, då minsann ... Och åka igen kommer vi att göra. Om inte nästa gång inbjudan kommer om tre till fem år så till gången därpå kanske.

SAMMANTAGET KAN MAN SÄGA ATT Det var en otrolig intensiv vecka. Vi kunde se att arrangörerna verkligen ville visa Thailands historia. Var vi än kom var vi positivt bemötta och väl omhändertagna. Allt var väldigt välplanerat.

En gång blev vi cirka 20 minuter försenade vid en avresa, annars hölls programtiderna minutiöst. Förseningen berodde på att tonåringarna ville byta bussar och åka med sina kompisar. Kompisar som man fått under tidigare resor då många, väldigt många, av familjerna återkom varje år.

Till nästa resa hoppas jag att vi får sällskap av fler svenskar. Visserligen kan barnen leka utan att tala samma språk, men man får ett annat utbyte av att kunna dela det på svenska.

Det är också en otrolig upplevelse för barnen att känna sig så välkomna i sitt ursprungsland.

Familjen Sandberg

I november förra året tillträdde Fredrik Malmberg som Barnombudsman och som chef för den statliga myndigheten med samma namn. MIA Info har intervjuat honom om barnkonventionen och adoption.

Barn behöver höra hemma någonstans

Artikel 21 i barnkonventionen handlar om adoption. Enligt den ska barnets bästa främst beaktas vid adoption. Det är den enda artikeln i barnkonventionen som har en så sträng skrivning om barnets bästa.

– Det är viktigt att man är väldigt tydlig när det gäller adoption, att det alltid är barnets bästa som ska vara främst. Det är inte adoptivföräldrarnas längtan efter barn eller något annat intresse som ska vara vägledande, utan det ska vara barnets bästa, säger Fredrik Malmberg

DET ÄR BRA ATT MAN SER över den svenska adoptionslagstiftningen, tycker han. Den skrivning som idag finns i 4:e kapitlet föräldrabalken som lyder ”Tillstånd får ges endast om adoptionen är till fördel för barnet...” är för vag anser han.

En viktig rättighet i adoptionssamman-

hang är barnets rätt att veta sitt ursprung, artikel 7 i barnkonventionen.

Har Barnombudsmannen idéer kring hur man skulle kunna stärka adopterade barns rätt att veta sitt ursprung?

Fredrik Malmberg menar att det är viktigt att man ger adoptivföräldrarna all information om barnets bakgrund vid adoptionen.

– Vi tycker det är en poäng att den ges då så att de har informationen då barnet eventuellt frågar efter informationen. Föräldrarna får ju också en utbildning som handlar om vikten av att berätta för barnet och ha en dialog om ursprunget.

URSPRUNGET ÄR EN DEL av uppväxten och det är viktigt att jobba med det på ett ansvarsfullt sätt under uppväxten så att inte allt kommer på en gång då den adopterade blir vuxen. Fredrik Malmberg menar att adoptivföräldrarna har en viktig roll i frågan om rätten att veta sitt ursprung och andra rättigheter som barn har

Vilka frågor ska Barnombudsmannen fokusera på de närmaste åren?

– Vi kommer att titta på utsatta barn. De saknar ofta en röst som kan föra deras talan, så vi ska fördjupa vår dialog med barn som är i svåra situationer.

– Det är en bred grupp, så vi kommer att prioritera och titta mer på barn på institution och i familjehem. Vi ska inte dubblera det som frivilligorganisationerna gör. I stället ska vi ta tillvara det som är unikt för oss som som myndighet, nämligen att vi kan arbeta direkt med kommuner, landsting och andra myndigheter och lyfta hur de arbetar med frågor som handlar om barns rättigheter. Vi ska jobba i dialog med barnen och med

myndigheterna kring hur de bemöter och jobbar med barnen.

– Många barn är placerade men få av dem har fått trygghet i en permanent lösning, säger Fredrik Malmberg. När man väljer placeringsform måste man tänka långsiktigt. Det är olyckligt när det blir en långdragen process med omprövningar, så att barnet till sist inte vet om det får stanna eller inte.

HAN MENAR ATT ANKNYTNINGEN till de biologiska föräldrarna är viktig, men lika viktigt är att ha trygghet i vardagen. Barn behöver höra hemma någonstans, och veta att här kan jag vara trygg och få det stöd jag behöver..

Det är intressant att fundera på hur synen på barnen skiljer sig mellan olika placeringsformer.

– När det gäller de internationella adoptionerna då ser man mest den lyckliga ankomsten till Arlanda. Men de barnen har ju gjort en väldigt tuff resa och många förstår inte vilken miljö de kommer ifrån och vad de bär med sig. Men det är som att man har en presumtion att det ska gå bra, för barnen är ju så hett önskade.

– Då man talar om de barn som familjehemsplaceras i Sverige, då förstår alla att de barnen har en svår bakgrund och man har en helt annan förväntan på hur det ska gå för dem. Men jag vet inte vilket som är värst egentligen. Det är ju på sätt och vis bra att ha en presumtion att det ska gå bra. Men det är intressant att man mäter efter två helt olika måttstockar, säger Fredrik Malmberg.

Ur MIA Info

Artikeln är förkortad, vill du läsa hela intervjun kan du gå in på Myndigheten för internationella adoptionsfrågor MIA:s webbsida www.mia.eu/

BO Fredrik Malmberg. Foto Pawel Flato

FFIA:s ordförande Carin Fremling har inte bara egen erfarenhet av att adoptera, hon är även själv adopterad. Men det hände under en tid när man inte talade om adoption.

Adopterad på 50-talet

När Carin Fremling blev adopterad av sin familj i början på 50-talet syntes det inte utanpå. Hon var till och med ganska lik sina adoptivföräldrar.

Carins mamma har berättat att hon en gång var ute med lilla Carin i barnvagnen, då en granne kommenterade att hon inte sett att mamman var gravid och så roligt det var att hon äntligen fått barn.

Carin mamma kom sig inte för med att förklara, men annars var det aldrig fråga om att det skulle döljas för Carin att hon var adopterad.

– Jag har inget dramatiskt minne av något ögonblick när mina föräldrar berättade sanningen för mig. Jag har alltid vetat det bara. Redan innan jag var två år fick jag ett syskon (som var biologiskt barn), och efter ett par år ännu ett. Jag kan tänka mig att det var i den vevan som det blev naturligt att förklara för mig hur det låg till.

CARIN HAR FAKTISKT ALDRIG träffat sin första mamma eller sina bröder, som är hennes helsyskon. Hon har utväxlat ett par brev med mamman, men har inte känt något behov av att söka upp dem. Lite förvånande kanske för många av våra adoptivbarn, som får resa långa vägar och leta om de ska hitta sina ursprungsfamiljer. Carins rötter finns bara någon halvdagsresa bort.

– Vet du, säger Carin, jag har en så himla stor familj, jag behöver inga fler! Nej, jag är inte nyfiken, men ibland kan jag tänka när jag ser någon man som

Kärnfamilj. Carin i mitten med mamma, pappa och syskon i finsoffan 1955.

liknar mig: Tänk om det är min bror!

Enligt Carin har hon aldrig känt att det varit någon skillnad mellan henne och hennes syskon i familjen, eller att hon skulle blivit särbehandlad för att hon var adopterad. Adoptionen var ingen hemlighet, men ändå var det få som visste om den, inga skolkompisar och inte ens alla släktingar.

– Det betydde helt enkelt ingenting, man pratade inte om adoptioner på den tiden.

Det var ju också ganska vanligt att de som var adopterade inte fick reda på det förrän i vuxen ålder. Carin är glad att hennes föräldrar inte följde den linjen.

– Jag är också väldigt tacksam för att

jag verkligen blev adopterad, och inte fosterhemsplacerad. Många fosterbarn har ju aldrig känt att de haft någon egen familj.

När Carin själv ville bilda familj och det inte fungerade biologiskt, låg tanken på adoption nära till hands. Tre barn blev det, två från Sri Lanka och ett från Indien.

Hon tycker att det egentligen var rätt skönt att det syntes utanpå att barnen var adopterade, då slapp man förklara.

Och nu har Carin till och med blivit mormor. Det barnet är dock inte adopterat.

Ing-Marie Söderberg

Anknytning är en livslång process

I den nyutkomna boken "Anknytning i adoptivfamiljens vardag" försöker Sara Larsson besvara några av de viktiga frågorna om anknytning. Hennes ambition är också att ge adoptivföräldrar praktiska redskap för att i vardagen underlätta anknytning på olika sätt.

Vad är anknytning? Varför är den så viktig och vad kan jag som förälder göra för att hjälpa både barnet och mig själv för att knyta an?

I boken "Anknytning i adoptivfamiljens vardag" presenteras på ett befriande enkelt och lättillgängligt sätt teori om anknytning, baserat på bland annat den brittiske forskaren John Bowlby.

Den beskriver olika sätt att knyta an, och på vilket sätt svårigheter i anknytningen kan yttra sig, hos både barn och föräldrar, och vilka vägar som finns för att komma tillrätta med svårigheterna.

I ett avsnitt behandlas på ett odramatiskt och konkret sätt de tabubelagda känslor hos föräldrar som brukar kallas post-adoption depression.

Även relationer mellan adoptivfamiljen och dess omgivning, och de svårigheter som kan finnas beskrivs.

I bokens senare kapitel skriver Sara Larsson om hur anknytning steg för steg kan främjas och underlättas i barnets olika åldrar – från spädbarn till ung vuxen, och utgår från att anknytning är en livslång process.

De olika sätt att arbeta med anknytning i familjen hon beskriver är enkla och utgår från vardagen, och jag tror de flesta läsare kan hitta något att inspireras av. För mig som tonårsmamma är det naturligtvis extra spännande att läsa avsnittet som rör tonåren, särskilt eftersom tonårstiden relaterat till just anknytning så sällan beskrivs i artiklar och böcker om adoptionsfrågor.

När jag själv var nybliven förälder, och inte minst senare när jag var verksam som kursledare för blivande adoptivföräldrar, hade jag haft stor glädje av Sara Larssons bok.

Anknytning har så länge jag varit med i den så kallade adoptionsvärlden varit ett ofta och gärna diskuterat ämne, ibland med ett lätt mystiskt skimmer omkring sig, och inte sällan behandlat med stor tvärsäkerhet på olika håll i debatten.

Jag tycker Sara Larssons bok bidrar till att göra anknytning som begrepp lättare att förstå, och vägen till sund anknytning lättare att urskilja. Läs den!

Kerstin Krebs

"Anknytning i adoptivfamiljens vardag" kan beställas från förlaget Vulkan www.vulkan.se

Sökandet efter pappa

När Michael Nyqvist var fem år tog hans föräldrar med honom på resa till Italien. Där på St Markusplatsen i Rom, mycket dramatiskt, valde de att försöka förklara för honom att han var adopterad. "Jag är din mamma men ändå inte"

Det gav honom en chock som satt i långt upp i vuxen ålder. Han fick också veta att pappan var italienare, men det var ändå inte något som skulle berättas för omgivningen.

När han själv fått barn började han fundera över sina egna rötter och började leta efter de biologiska föräldrarna. Mam-

man ville inte veta av honom. Pappan – som han fann efter ett ihärdigt sökande – var däremot intresserad och det visade sig att de kommer bra överens. På köpet fick han en italiensk släkt och halvsyskon.

Michael Nyqvist har berättat om det här i radio och han har också gett ut en bok, "När barnet lagt sig". Boken handlar om hans barndom men också om hans väg mot teatern och hans skådespelarkarriär.

Det är välskrivet, gripande och utlämnande, med en stilla humor. En läsvärd bok som delvis visar hur man kanske inte ska bete sig som adoptivförälder, även om Michael Nyqvist trots det hade en bra barndom.

IMS

Medlemssidan

Missa inte Jubileums-Årsmötet
den 24 april 2010

KALENDARIUM

- Lördag 9 januari
Julfest i Jönköping
Allianskyrkan kl 15-17.
Vi firar ut julen med
dans och lek kring
granen. Tomten har
också lovat att göra
ett besök hos oss. Pris
vuxen 50 kr, barn 25
kr. I kostnaden ingår
fika, godispåse till bar-
nen och fiskdamm.
- Lördag 24 april
Årsmöte för FFIA
med 30-årskalas.

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffa.se
tel 031-704 60 93

Boka redan nu in FFIA:s årsmöte som kommer att hållas i Göteborgs-
trakten. Kallelse skickas ut till alla medlemmar en månad före mötet.
Enskilda medlemsmotioner ska vara styrelsen tillhanda senast
tre veckor före årsmötet.

Är du intresserad att vara med och arbeta i FFIA:s styrelse är du välkom-
men att höra av dig till valberedningen: Maud.Zackrisson@tele2.se eller
Kristin Törngren, kristintorngren@yahoo.se
Alla medlemmar i FFIA hälsas hjärtligt välkomna!
Vid årsmötet kommer ett födelsdagskalas att äga rum med anledning
av att FFIA fyller 30 år

Webbsida för FFIA

Om du inte har lagt märke till det än så har FFIA en tämligen
ny webbsida. Samma adress, samma lösenord som förut.
Välkommen in!

**Gott Nytt År alla
barn från Kolkata!**

Det önskar Felix och Max, som
var i Borås djurpark tillsam-
mans i slutet av augusti. Felix
kom till Sverige i juli och Max
kom i juni, båda från Matri
Sneha i Kolkata.

*Familjerna Lundgren, Linköping
och Karlsson, Timmervik*

10:e sommarträffen för gruppen som var i GuangZhou i december 1999

Vi träffades på det härliga vandrarhemmet i Bussamåla, Småland. Här är ett kort från en utflykt med flotte i sommarvädret. Från vänster står Sara, Felicia, Anni, Alice, Hanna, Anton, Mia och Annie.

Hälsningar från Inger, Per och Anni Pedersén

Värmande träff i Örebro

Den 22-25 juli var det så dags igen för den årliga återträffen; denna gång på Tingsgården i Lekhyttan, strax utanför Örebro. Samtliga fem familjer bodde tillsammans i ett mindre hus och vi åt tacos, grillade, badade, fikade, matade kaniner, promenerade, lekte och hitta på bus mest hela tiden. På kvällarna satt vi föräldrar i köket, myste och var tacksamma för att vi och barnen har varandra. De små charmtrollen, alla från Jiangxi-provinsen, kom hem tillsammans med oss i april 2007. Från vänster: Linn, Saga, Julia, Paulina och Alice. Tack för denna sommar, alla. Vi ses igen nästa år!

Anders och Britt-Marie Pålsson,
Bollebygd

